

PEPE SALES (Barcelona 1954-Vallclara 1994)*Per Montse Sales e Ivan Torrens*

Autorretrat. Barcelona, 1992.

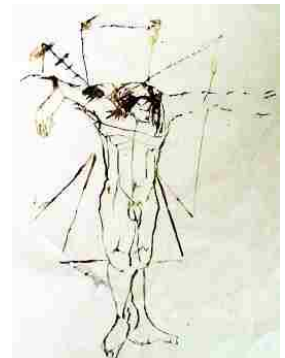
Mig de Vallclara, mig de Barcelona, enamorat de la màgia de Mallorca i atret poèticament, per la terra llaurada dels seus avantpassats, Pepe Sales reposa on va escollir: als fons de la Vallclara; potser la tria més important de la seva vida, el detall i el poema final de la seva obra, el punt culminant del seu imaginari místic, entre racons i records de quan era nen. Racons nets i records sense culpa, innocents com els que voldríem tots, en un nou lloc pur.

A la costa la Creu, només us caldrà llegir Vinya la Sort per comprendre perquè als peus de la seva tomba poc després, hi va néixer un cep. Un gran honor de la seva vinya estimada, salvatge, sí, però als seus peus. Com un senyal mes de la terra que tant havia mamat.

Veritablement el Pepe necessitava Vallclara per fer real la seva cara més lírica. Hi va viure als finals dels moderns vuitanta, fugint dels dimonis de la ciutat, i la va encertar. Es va assossegat i va poder cantar els seus millors versos. Estava eufòric i no parava. Lligava caps i tota la seva experiència prenia forma de vers, de cançó, de conxorxa de bruixes, d'exorcisme sentimental. Entre la iaia Baldrich, el forn de pa, Riudabella, la Llobera, els Freginals i l'Arca plena, entre les vivències d'una infància esplendorosa, cada vegada més present, i l'ordre de la natura, davant la qual s'havia rendit definitiva i incondicionalment.

A la Conca, al costat dels seus i dels que coneixien els Sales d'abans, va arrodonir les seves idees, els seus poemes, la seva pintura i la seva existència. Tot va créixer molt ràpid ni els seus amics ni els seus germans no el podien seguir.

Deu anys després gràcies al seu poemari, l'Albert Pla i en Victor Bocanegra l'han cantat. Segueix sent un jove de 39 anys i nosaltres en canvi, ens hem fet mes vells.

Pepe Sales fotografiat per Albert Brasó – Barcelona - Cristo de les farmàcies